

jo ganske givet, hvorledes denne Sag ender for Tiden, saa ender den med et Løfte og ikke med noget som helst andet. Det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott har jo ikke givet sin Tilslutning til Venstres Forslag ud fra en særlig varm Betragtning af Nødvendigheden af at komme til en Løsning af dette Spørgsmaal. Tværtimod, det ærede Medlem fremstillede paa sin sædvanlige hensynsfulde og taktfulde Maade Synspunkter, som meget vel lader sig høre og sige, og som ofte er fremførte af dem, som ønsker at hindre, at der kommer en anden Ordning her. Alliancen med ham betyder derfor ikke en Bærekraft for Sagen. Jeg tror, det vilde være særdeles ønskeligt, at vi nu fremskaffede Sikkerhed for en Løsning. Jeg tror, det afgørende for alle dem, som har stillet disse Ændringsforslag sammen, vil være Sikkerhed for denne Sags Løsning. Naar man har sagt, at man har givet Udenrigsministeriet en Undtagelsesstilling, og at det er uberegtiget, saa bliver dette Argument noget begrundet ved den ejendommelige Maade, hvorpaa de Konservative særlig argumenterer for denne Sag, naar de fremstiller det som værende absolut afgjort, at Sagen her maa løses paa en bestemt Maade, medens den andre Steder kunde løses paa en anden Maade. Men det kan man ikke sige. Det vilde være ganske urigtigt, synes jeg, at betragte Spørgsmaalet saaledes, at Udenrigsministeriet var stillet anderledes end de andre Ministerier indenfor Centraladministrationen. Det kan man paa ingen Maade sige. Sikkerhed for en Løsning forekommer mig at være det afgørende. Det ærede Medlem Hr. Moltesen har næsten paakaldt en Tilslutning fra Mænd, der sad i Landets Styrelse i den foregaaende Tid, til hans Udtalelser om Embedsmændene, og selv om den ikke var paakaldt, gav jeg gerne min fulde Tilslutning til, hvad det ærede Medlem sagde om den højere Embedsstands Stilling i Krigsaarene. Derfor er det ikke rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Moltesen sagde i sin sidste Tale, at det Underændringsforslag her skulde ligesom udtrykke, at man skammede sig over Embedsmændene. Nej, det, som Offentligheden for Øjeblikket gør, er ikke, at den skammer sig over nogle Mænd, men den skammer sig over et System. Forrige Gang, vi stod overfor Spørgsmaalet, var det Frygten for Korruption og Mindelsen om en Korruptionsperiode, som drev Kravet om en Ordning frem her, den albertiske Periode og dens Efterspil.

Der var den Gang en stærk Stemning. Et Par Aar efter var denne Stemning afdampet, og Spørgsmaalet kunde ikke løses. Nu er det den Maade, hvorpaa Tantieme-Systemet har udfoldet sig i Almindelighed i vort Samfund, som vækker det stærke Kræv om en Løsning. Det skyldes ikke paa nogen Maade Embedsmændene, allermindst de nuværende Medlemmer af Udenrigsministeriet og deres Stilling i Virksomheder, at Sagen er rejst. Nej, det er alt, hvad der er foregaaet i den sidste Tid, som har rejst denne Stemning, og jeg synes, det vilde være overmaade beklageligt, hvis denne Sag igen skulde faa den Skæbne: En stærk Stemning kræver Sagen løst, nogle Aar efter er Stemningen afdampet, og de Vanskeligheder, som der utvivlsomt er ved at løse den overalt, bringer den til Fald. Det er ikke en Maade, som det danske Samfund kan være bekendt. Jeg tror, det danske Samfund havde været vel tjent med, om man havde bragt denne Sag i Orden, forrige Gang den stod paa Dagsordenen, saaledes at vi havde mødt Krigstiden med en klar, fast Ordning. Da denne ikke var bragt til Veje, da Rigsdagen selv havde lagt Spørgsmaalet hen, er det ganske klart, at Udenrigsministeriets Embedsmænd maatte være stillede som andre i dette Forhold, og da Spørgsmaalet kom frem for Ministeriet, gik ogsaa Ministeren til Finansudvalget og spurgte, om det mente, at dette kunde billiges. Da det ærede Medlem Hr. Moltesen har ført Spørgsmaalet frem, har jeg ment at ville dvæle ved dette, at man netop for at sikre sig Rigsdagens Opfattelse af Spørgsmaalet gik til Finansudvalget den Gang og fra alle Partier fik Tilslutning. Derfor er det med Rette fremhævet, at den nuværende Indehavere sidder legitimt i Besiddelse af de Bierhverv, som de har. Men lige saa sikkert er det, at Rigsdagen i det Øjeblik, den gaar over til at skabe en ny organisatorisk Lov, har den fuldkomne legitime Ret til at skabe en fast Nyordning. Den kan gøre dette hensynsfuldt, og det er dette, som er udtrykt i det Underændringsforslag, som vor ærede Ordfører har fremført, skitseret og forklaret. Man kan gøre det hensynsfuldt, og det bør sikkert ogsaa gøres hensynsfuldt, men hvis vi virkelig denne Gang ønsker Sagen løst, tror jeg, man kun kan gøre det ved at sammenkoble Løftet om den almindelige Ordning med en Handling her, hvor den organisatoriske Lov skal skabes, og jeg henter i Udtalelser af det ærede